

CATECHISMUS ZONDAG 21 VRAAG 54

Ds. D. Chr. Overduin 23 oktober 1988

Catechismus zondag 21 vraag 54

Schriftlezing : Efeze 1 : 1 - 14

Zingen : Psalm 66 : 2

66 : 3

66 : 4,5

Avondzang : 5,6,7

De 21e Zondag.

VRAAG 54: Wat gelooft gij van de *heilige algemene Christelijke Kerk*?

ANTWOORD: Dat de Zone Gods uit het ganse menselijk geslacht zich een gemeente, tot het eeuwige leven uitverkoren, door zijn Geest en Woord, in enigheid des waren geloofs, van den beginne der wereld tot aan het einde, vergadert, beschermt en onderhoudt; en dat ik daarvan een levend lidmaat ben, en eeuwig zal blijven.

CATECHISMUS ZONDAG 21 VRAAG 54

THEMA: IK GELOOF EEN HEILIGE ALGEMENE CHRISTELIJKE KERK

GELOOFD ZIJ DE VADER, DE ZOON EN DE HEILIGE GEEST!

Dat kan een beetje eigenaardig overkomen: Lof zij de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Omdat wij immers bezig zijn met dat stuk van de Catechismus, waar het gaat over de Heilige Geest, de derde Persoon van het Wezen van God. De Heilige Geest, Die uitgaat van de Vader en van de Zoon. Niet een Kracht maar een Persoon.

En nu treft het gelijk al dat de Catechismus begint met: "Dat de Zone Gods Zich een gemeente tot het eeuwige leven uitverkoren". Dan kun je denken aan de Vader. En dan volgt daar zo terloops: "Door Zijn Geest en Woord. En dat Hij die gemeente in eenheid van het ware geloof, van het begin van de wereld, tot aan het einde vergadert, beschermt en onderhoudt. En waarvan ik geloof dat ik een levend lidmaat ben, en eeuwig blijven zal".

Je zou zeggen, is dat nu wel de bedoeling? Want het gaat toch over de Heilige Geest. Nu, daar heb je nu wat ik verleden week al benadrukt heb, die eenheid van dat Goddelijke Wezen. Daaruit zie je nu wat het betekent, als er in de Schrift zo telkens staat van 'de Geest van Christus'. Niet alleen van de Vader, maar ook van Christus. Dat dat werk van de Zoon als het ware het werk is van de Geest van Christus. Het realiseert zich door de Geest, maar dan de Geest van Christus! De Heilige Geest! Zodat, al wordt de Zoon hier als de Triomfator, of de Koning van de kerk, als de Schutsheer van de kerk getekend, toch voel je op de achtergrond dat dat hele werk, dat uitgaande werk van de Zoon, gedragen wordt door de Heilige Geest. Want Christus Jezus is opgevaren ten hemel. Maar Hij heeft de Vader gebeden om die andere Trooster. Die Belofte, die ze zullen ontvangen. "Die gij", zei Hij, "van Mij gehoord hebt". Zo nauw is het werk van de Heilige Geest verbonden aan de Vader, en ook aan het borgtochtelijk lijden en sterven en opstaan van de Heere Jezus Christus, dat de

CATECHISMUS ZONDAG 21 VRAAG 54

Heidelberger kan, zonder de Schrift geweld aan te doen - als hij over de Heilige Geest en onze heiligmaking gaat spreken - zonder meer beginnen met: "Dat de Zoon van God". Dan kan hij daar even zijn uitgangspunt in nemen, zonder dat hij daarmee verloochent het uitgangspunt: Van de Heilige Geest en onze verlossing.

Nu gaat het over de kerk. Over de ene - er staat hier, de heilige, algemene, christelijke kerk, maar dat betekent eigenlijk hetzelfde. Als je zegt: Dé kerk, dan heb je het over één kerk.

In het Apostolicum staat: Ik geloof een heilige, algemene, christelijke kerk.

Daar kun je ook de vraag van stellen - ja, ik zat er aan te denken, net onder het zingen:

'Al 't aardrijk smeeke' U neergebogen,
het hef' de schoonste psalmen aan,
gezangen, die Uw Naam verhogen,
de glorie van Uw wonderdaan.'

In de onberijmde Psalm staat: "De ganse aarde aanbidde U, en psalmzinge U, zij psalmzinge Uw Naam". Dan zeg je ja, hoe moet je dat nu zien? Aarde, de ganse aarde, en kerk. Dat is toch niet hetzelfde? Trouwens, het staat in de aanvoegende wijs: De ganse aarde 'aanbidde' U. Er staat niet dat de ganse aarde aanbidt, maar 'aanbidde'.

Je zou dus kunnen zeggen: O, dat betekent dan toch de kerk. Want in die Psalm, daar worden toch niet alleen de bomen en de vogeltjes en de bloemetjes bedoeld. Die zingen ook:

'Zij zingen elk op zijne wijze,
Uw eer klimt uit het stof.'

Dat ook, maar je voelt dat het daar ook gaat over de volken. En hier gaat het over de kerk.

Ja, dat wil ik ook nog even noemen: De Heilige Geest is gekomen als die Geest van de Vader en van de Zoon, om te heiligen. Om te bestemmen, om af te zonderen tot het doel van de glorie van God.

Nu wordt er een kerk zalig. De kerk wordt zalig. Maar die kerk zal uiteindelijk, laat ik het zo zeggen, de som zijn van de ganse aarde. Niet het verlies geeft de doorslag, niet de bladeren en de takken die wegwaaien, wegstormen en verzinken. Maar de winst van God, die geeft de doorslag.

Ik zal dat nog iets proberen te verduidelijken. Waarom? Omdat wij vaak in een ander denken gevangen zijn. En daar vinden we dan grond voor, denken we, in de wereld die in het boze ligt, de wereld die voorbij gaat met haar begeerlijkheden - waar we nog niet zo lang geleden bij hebben stil gestaan. Dan denk je: Ja, dat is alles wat er om ons heen is.

Maar vergeet niet, die Geest en die kerk, die zijn hier op aarde. Die komen niet ergens vandaan rollen uit een andere wereld, of een andere aarde. Die kerk krijgt gestalte hier, op deze aarde. Dan kun je zeggen: Ja, maar er zijn veel meer van die, en er zijn meer van die, en van dat geloof en van die richting, en noem maar op. Dat kun je wel zeggen, maar dat snijdt in dit geval geen hout.

Het uitgangspunt moet hier liggen: Vanuit de overwinning van de Heere Jezus Christus over de satan, over de wereld, over de zonde en over de dood. Vanuit die overwinning is de Heilige Geest bezig, hier op deze aarde. "De ganse aarde aanbidde U", en dat zal geschieden. Dat zal gebeuren. En ze zal Zijn Naam psalmzinge. En de kennis des

CATECHISMUS ZONDAG 21 VRAAG 54

Heeren zal op deze aarde zijn, zoals de wateren de bodem van de zee bedekken. Zo zal het zijn. Dat is de lijn die het Woord van God ons wijst.

Er is ook een achterkant. Laat ik het even zo zeggen, er is ook een achterkant. En van die achterkant hebben we ook gehoord. Van de goddelozen die vergaan. En in het Oude Testament vind je zelfs een 'Hallelujah' erbij gezegd. "Want de zondaren zullen van de aarde vergaan, en de goddelozen zullen niet meer zijn, Hallelujah!" Voel je die positieve lijn die daar inzit? Dat denken. Want wat dan ook beweegt, wat dan ook weg zal vallen: Bladeren, takken van die mensheidsboom, van die aarde-boom, die afgehouden worden en in het vuur vallen. Waarvan God zegt: "Zwijg, ze waren niet om Mijn Naam te vermelden". Daar is geen discussie meer over te voeren. Geen diepzinnige graafmethodes hanteren, "Zwijg", zegt de Heere God, "ze waren niet om Mijn Naam te vermelden". Dat valt weg in het donker van de eeuwige dood.

Maar het Woord zet zich door de kracht van de Heilige Geest voort. En de juichtoon aan het einde van de Bijbel is: "Hallelujah, zij is gevallen, het grote Babylon van mensen. En de machtigen en de kooplieden, en allen die daarin waren, die bedreven rouw over haar, want zij is in één dag verzonken. Zoals je een steen in de zee gooit die zinkt, zo is dat grote Babylon gezonken. Rouwklagen overal".

Maar die rouwklacht wordt als het ware verzwoegen tenslotte. Die rouwklacht die over die machtigen, en in de monden van die machtigen weerklinkt als ze hun 'wee' uitroepen, omdat hun hele plan, hun hele rijkdom, hun hele macht in elkaar gestort is; dat alles wordt weggedrongen door dat andere.

"En ik hoorde een stem als van vele wateren en sterke donderslagen: Geloofd zij God, geloofd zij het Lam. Want Babel die de hele aarde verdierf, die is weg, is geoordeeld. Haar ondergang is gekomen".

En de dieren - dat zijn Gods schepselen buiten ons mensen, het dierenrijk - en de ouderlingen - de vertegenwoordigers van de kerk - en de ontelbare schare roepen met grote blijdschap uit: "Hallelujah, de eer en de heerlijkheid en de zaligheid is voor onze God en voor het Lam, die op de troon zitten".

Je ziet alles verdwijnen. Je ziet alles wegvallen. Maar je ziet tegelijkertijd de contouren van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, waarop gerechtigheid woont. Waar het gebed vervuld is: "De ganse aarde aanbidde U, zij psalmzinge, ja zij psalmzinge Uw Naam". Dat is de doorslag. Dat is de lof en de prijs van de Naam van God almachtig.

Wees eerlijk, wij bekijken het vaak, of, wij leven vaak met de gedachten van: Alsof God het zal verliezen. Alsof de Heere God toch maar aan het kortste eind trekt. En dat de duivel en de duistere machten, die, vooral in de laatste bedeling, zegt het Woord, hand over hand zullen toenemen. Een enorme expansie op allerlei terreinen van machten en krachten, die de mensheid niet meer kan stil zetten. En als je dat dan allemaal leest, en je leest dan van een professor in de theologie die uitgaat van de veronderstelling dat God er misschien niets meer aan kan doen, dat het te laat is. Dat de mens het gewonnen heeft, dat God nu machteloos staat.

Als je dat dan allemaal leest, om dán vanuit het geloof, door de Heilige Geest gewerkt, te mogen zeggen: "Hef uw hoofden op, het is lentetijd. De verlossing is heel dicht bij. Hij komt!" Denk erom, al het wreed geweld moet zwichten, en de volken worden in rechtmatigheid geleid. Het onrecht zal niet triomferen. De dood zal het niet winnen. De

CATECHISMUS ZONDAG 21 VRAAG 54

satan zal het niet winnen. De boze machten en krachten die uitgaan om het Koninkrijk van Heere te vernietigen van de aarde, die zullen de overhand niet behouden. God is Overwinnaar!

Om daar nu bij bepaald te worden, dat hebben we nodig. Dat we niet met een christelijk zielig gezicht zitten: "Ja, ja, ja, waar moet het heen". Waar moet dit heen, waar moet dat heen, in het groot en in het klein. Denk er om, dit neemt de ernst niet weg hoor, dit geeft juist een dubbele ernst. Begrijp goed wat ik bedoel: Waar we verleden week over gesproken hebben. Ja, al zal Gods volk eeuwig het hoofd mogen opheffen, ook dán wanneer God alle ellendige bladeren en takken die niet thuis meer horen in Zijn nieuwe Wereld en nieuwe Hemel, als God die zal wegdoen, dat is de ernst. Maar die dodelijke ernst hoeft nog niet één ogenblik eigenlijk in de weg te staan: Onze hoop is op God, Die de hemel en de aarde geschapen heeft. Voor Zijn rekening staat die aarde er nog op dit moment, en de hemel en de sterren boven ons. Hij zal Zijn doel daarin bereiken.

En Zijn Heilige Geest die uitgaat in de lijnen van dit gebed: "Al 't aardrijk smeeke' U neergebogen, ze psalmzinge Uw Naam", die Heilige Geest zal het winnen. En straks is de hele aarde vol van lof en dank, Hem plechtig toegezegd.

Kijk, dat zeg ik even op de voorgrond. Dat je niet vergeet om te bedenken, die ene, die heilige, die algemene christelijke kerk, dat is niet zo maar wat. Dat zijn de zachtmoedigen die de aarde zullen beërven. Dat is de schare die niemand tellen kan. Dat is de mensheid door God in Christus gered! En door Zijn Heilige Geest thuis gebracht. En dat zal geschieden. Dat zegt het geloof!

Kijk eens, er staat: "Wat gelooft gij". Nu, als er staat: "Wat gelooft gij", dan wordt je niet in de eerste plaats bepaald bij je eigen kant, maar bij Gods kant. Dat is niet makkelijk, dat is onmogelijk. Wij kijken naar onze kant. En als wij vanuit onze kant kijken, met onze vleselijke, natuurlijke ogen waar we de bomen en de bloemen mee zien en er zit geen geloof achter, dan kun je makkelijk zeggen van: "Ja, ik zie er niet veel van, ik merk er niet zoveel van. En het wil amper tot mij doordringen, dat op dit moment God bezig is, de Heere Jezus bezig is, de Heilige Geest bezig is, om op dit moment mensen te trekken uit alle talen, tongen, geslachten, tot die ene kerk en tot die mensheid waar Jezus Christus toe heeft willen behoren, en die door Zijn bloed is gekocht en betaald".

Ja, dat zeg je misschien, dat denk je misschien. Maar daarom staat er: "Wat gelooft gij". Nu moet je dat ook weer niet al te zwaar belasten. Want persoonlijk zou ik daar bij willen zeggen: Ja, het is waar: "Wat gelooft gij". Als het gaat om de grondslag, om het bestaan, om het scheppende werk van God in Zijn kerk, dat is een zaak van het geloof. Maar ik zou toch ook er bij willen zeggen, die kerk krijgt ook nog een beetje gezicht hier op aarde. Die kerk krijgt ook een gezicht. Want daarom is de Heilige Geest juist in die kerk bezig. En die Heilige Geest daagt ons telkens ter verantwoording, en zegt: "Zo heb je Christus niet geleerd. Wederstaat de satan en hij zal van u vlieden".

Maar kijk, als er staat: "Wat gelooft gij van de heilige, algemene, christelijke kerk", dan moet je eens denken aan: Hé, aan het eind komt, "waarvan ik geloof dat ik een levend lidmaat ben, en eeuwig zal blijven". Aan het eind.

Dat komt mij wel goed te pas, gezien de inleiding over de aarde. Maar ook om ons allemaal, hoofd voor hoofd, aan te spreken: Jullie horen bij de kerk. Dat zichtbare. Dat bestaan bedoel ik, van de kerk, door God gewild. Dat geeneen grond heeft. De kerk

CATECHISMUS ZONDAG 21 VRAAG 54

heeft geen grond in zichzelf. Alleen in het welbehagen van God, van de Vader. Zijn verkiezende liefde.

Let wel, al zou je niet zeggen - en dat geldt voor mij ook, en voor alle vaders en moeders - hoor eens, we gaan besluiten met: "Waarvan ik geloof dat ik een levend lidmaat ben, en eeuwig zal blijven", maar we hebben even eerst te maken met het wonderbare feit, het geloofsaanvaarden van de kerk. Hoe geschonden, hoe geplukt, hoe geslagen, hoe gescheurd, hoe gedecimeerd die kerk er ook uit mag zien voor ons oog, ik geloof! die ene heilige, algemene, christelijke kerk. Ja, hoe moet ik dat zeggen? U denkt misschien: Ja, maar de uitverkorenen. Jazeker! Maar er zit als het ware een dubbele bodem in. Geen verkeerde dubbele bodem, maar een goede dubbele bodem. De Kerk? Zó zitten we hier bij elkaar! Dit is een wonder van Gods welbehagen.

Ze hebben tegen mij wel eens gezegd: "Denken jullie dat je met zo'n tweehonderd mensen, amper tweehonderd mensen, dat jullie dat dan zijn. Dat jullie dat alleen zijn?" Dan heb ik wel eens gezegd: "Dat heeft nergens wat mee te maken". Dat pretenderen wij niet. Wij zeggen juist dat wij de breedte en de diepte van die kerk, al Gods heiligen bij elkaar, kunnen wij niet bevatten. Maar tegelijkertijd kunnen wij ook niet loslaten, geen ogenblik, dat wij hier als stukje van zo'n kerk, dat wij hier door God bij elkaar gebracht zijn. Dat het God behaagt, dat geloven wij. Al schemert het wel eens voor je ogen, dat geloven wij.

Dat is het nu juist, beste mensen en jeugdigen onder ons. Jullie die misschien wel eens denken: Ja maar hoe zit dat dan? Je hebt toch dit, je hebt dat, je hebt zus, je hebt zo. Ja, dat kan best waar zijn. Wij geloven immers, heb ik gezegd, dat de Heere doorgaat. In Amerika, in Polen, in Italië, overal, in Nederland. Overal gaat God door met Zijn werk. Maar, daar zijn we het dan ook wel mee eens. Maar wij zijn het er niet mee eens als je het alleen maar ziet als een klein menselijk, nu ja: Mijn vader of mijn opa die hebben dit of die hebben dat, of die hebben zus of zo. En daar zit je nu. Dat is niet waar! Dat is te bestraffen. Er is hier wel geloof geweest, laat ik dat er maar bij zeggen, dat God hier ook een gemeente bijeen zou vergaderen. Dat zeggen wij niet met uitsluiting van alle anderen. Maar dat zeggen wij wel vanuit het standpunt van een groep zwervers en daklozen, die zochten naar de weide van het Woord van God. Naar het werk van God. Dat was niet een zichtbaarheid, dat was geloof door de liefde werkende.

Dat heeft God de Heere gedaan. Voor hoelang? Dat weten wij niet. Ik vind het bijvoorbeeld een kinderachtig standpunt als mensen in kerkelijke blaadjes er telkens maar op terug komen, die afscheiding van 1895 of zo: "Ja, wat is er nu allemaal van terecht gekomen? Kijk eens naar de gereformeerde kerk, en kijk eens naar dit, kijk eens naar dat". Nu, 1834 dat gaat dan nog een beetje, dat zijn dan de christelijke gereformeerden. En de kruisgemeenten, dat zijn de Gereformeerde Gemeenten. Nu ja, dat is ook weer wat anders weet je wel, maar zo wordt in die zin gesproken.

Dat vind ik eigenlijk gewoon gemeen, om zo te redeneren. Want ik ben er van overtuigd dat de Heere God hier, in het verleden, ook mensen heeft gezegend, een kerk heeft gevormd. Ook bij die wat men dan smalend noemt: Die dolerenden, en bij die kruisgemeenten, en bij die afgescheidenen.

Dat is toch niet een argumentatie. Je ziet toch ook dat die kerken in klein-Azië, die in de Bijbel worden genoemd, die zijn ook grotendeels weg. Maar dat moet je niet gebruiken om te zeggen: Zie je wel dat het nooit iets geweest is? Zie je wel, het beginsel was niet

CATECHISMUS ZONDAG 21 VRAAG 54

goed, en dat was niet goed. Dat is pure onzin, dat vind ik laf. Dan kun je op dit moment in de Hervormde kerk ook wel honderd dingen aanwijzen die niet kloppen. Want die beste goede dominee die nog goed de waarheid preekt, die zet toch ook als het ware, die heeft toch ook op zijn schouders een medecollega die zegt: "Jezus Christus is geen God, maar Hij is een voortreffelijk Mens". Dat heeft hij ook op zijn nek. Dan kan hij zeggen: "Ik ben het er niet mee eens", maar ik bedoel maar, wie heeft er nu reden om op zijn borst te slaan naar het zichtbare: Wij zijn eigenlijk de kerk.

Maar ik zou graag willen bidden, van God ook, dat ook het opkomende geslacht, de jonge gemeente die in veel opzichten weer anders is dan de oudere, maar waarvan ik vast geloof: Christus blijft door Zijn Geest bezig tot op dit ogenblik toe. Waar het Woord van God is, daar zal de Heilige Geest ook komen en zijn. Nu daar zou je zo graag willen dat dat besef Niet een vorm van kerkisme, 'wij zijn het', of, 'wij zijn het alléén'. "Wij zijn het meest zuivere, of de meest volmaakte openbaring van het lichaam van Christus", want dat heb je pas in de hemel. Maar dat die jonge kerk oog zou krijgen voor het wonder. Voor het wonder dat er hier kerk mag zijn.

En nu heb ik het niet over een andere kerk, nu heb ik het gewoon over ons. Want dan hoef je niet kerkistisch te zijn om een waarachtige binding te gevoelen aan de gemeente, aan de kerk. Daar hoef je niet kerkistisch voor te zijn. Dat mag opkomen uit het wonder, dat de Heere God zo goed is dat Hij Zijn Heilige Geest aan een stelletje zwervers wilde geven, en hun gezinnen bijeen brengen als splinters. De één hier, de ander daar, en een ander weer ergens anders vandaan, om ze bij elkaar te brengen. Niet door kunst en vliegwerk, dat heeft voor mij altijd vastgestaan. Ik heb altijd gevoeld: Ik ben geen Hilversummer, ik ben niet in dit klimaat misschien groot gegroeid. Je had hier allerlei soorten van mensen, uit allerlei kerkelijke achtergronden. Ik heb wel eens gedacht: Dat loopt allemaal op niets uit, menselijk gesproken. Dat loopt op niets uit, dat kan nooit goed gaan.

De één is groot gegroeid met een drie-verbondsbeschouwing, de ander is groot gegroeid met een twee-verbondsbeschouwing, en een derde heeft weer iets anders. Ik dacht: Tjonge jonge, menselijk. Maar er is al heel wat op af gekomen, en er heeft ook al heel wat plaats gevonden.

Nu hebben wij niet die kerk gemaakt, die broeders ouderlingen. We kijken elkaar wel eens aan en dan zegt de een tegen de ander: "Nu, ik denk dat we weer wat uit moeten breiden met de kerkeraad". Maar dan zei een of andere medebroeder nog niet lang geleden: "Nou, het wordt maar een zielig gevalletje eigenlijk. De een is ziek, de ander is misselijk, en een ander heeft weer wat anders".

Dus je voelt wel aan, wij zijn de spil niet waar het om draait. Het gaat erom, o dat soevereine van God en van Zijn werk, en van Zijn openbaring. Dat Hij maakt, en Hij roept de dingen die niet zijn, alsof zij waren. Dat doet het Woord en de Heilige Geest, en anders niets! Anders moet of de dominee zich in duizend bochten wringen om de mensen een beetje te vriend te houden, of de gemeente moet zich in alle mogelijke bochten wringen om het bij te kunnen houden wat de dominee betreft. Maar dat is voor mijn bewustzijn zo niet!

Ik zou willen zeggen: We zijn met zijn allen door Gods genade bij nul begonnen, en zo zijn we verder gereisd met elkaar. En dat de Heere in deze tijd mijn ogen soms hier voor opent, en dan daar voor, daar kan ik ook niets aan doen. Dat is ook de Heere Die dat

CATECHISMUS ZONDAG 21 VRAAG 54

zeker bestuurt door Zijn Heilige Geest. En toch mag ik met bewustzijn zeggen: De christelijke kerk is hier. En ik zou nog veel meer narigheid kunnen vertellen over de gemeente dan dat jullie denken. Echt waar!

Dat heeft mij op sommige momenten, als ik geen raad wist, dat ik dacht: Ik verlies mijn verstand bij alles wat er gebeurt, bij al het woeden van de vorst der duisternis, bij alle machten die zich opmaken, heeft mij dat op andere momenten juist versterkt in het allerheiligst geloof. Want als er niets is - dat zou je misschien wel willen - als we hier allemaal als gezapige mensen op een kluitje bij elkaar zitten, en we zijn allemaal van die nette, brave mensen, van die goede christen-mensen, en we knikken allemaal 'ja', dan weet ik nog niet of dat het wel zo goed zit. Dan sta je ook stom beduusd vaak dat mensen zeggen: "Ja, die goeie waarheid, en die oude waarheid, ja zo is het, en dit is, en zo". Dit en dat. Maar juist door de strijd heen, door alles heen, heeft de Heere God dat gedaan.

En ja, dat ging nu even over de kerk. En ik zei: Straks achteraan daar staat: "En dat ik daarvan een levend lidmaat ben". Maar lieve kinderen, nu ben je alvast lid hoor. Dat is het wonder hoor! Dat is een wonder! Laten we nu eens niet beginnen bij het persoonlijke, individuele wonder, maar laten we nu eens beginnen bij het feit dat wij geloven dat God een kerk bij elkaar raapt. Met vaders, moeders en kinderen. En laten we aan God overlaten, en aan de eeuwigheid die het zal verklaren, wat er wegwaait en wat er wegstormt, èn wat eeuwig Gods lof zal vermelden. Laten we dat aan God overlaten.

Maar op dit moment is daar de ernst van: Hoe is het nu met jou? Nee, dat heeft God gedaan. Dat heeft God gedaan! God heeft jullie en mij verkoren om dat Evangelie te horen van Gods genade. Om iets te mogen stamelen van de onuitsprekelijke rijkdom van Zijn genade in Christus Jezus. Dat heeft God gedaan! Het effect? Ja, daar komen we wel op. Ik hoop dat dat voor allen mag gelden. Om persoonlijk, als levende lidmaten Hem te mogen kennen als onze enige Hoop, onze Verlosser van ouds af! God, een Toevlucht van geslacht tot geslacht.

Maar punt één is: Ik gelóóf dat! Daarom, al moet je soms uitwendig los laten, dat je voelt: Ik kan met die of die niet meer praten, dat kan. Dat er alleen maar tegenspraak is, of agressie. Of: "Ik kom nog, maar daar heb je het wel mee gehad hoor. Je moet niet denken dat ik het er mee eens ben, of dat ik zus of zo, of dit of dat". Dan kun je uitwendig dus niets beginnen. Zo ligt het tenminste voor mij. Maar er is nog een kant. Ik gelóóf die christelijke kerk!

Geliefde gemeente, ik vraag u op de man af: Hoe ligt dat nu voor u? Mag je wel eens aankloppen: "Gij zijt toch onze Vader. Abraham weet van ons niet en Israël kent ons niet. Gij zijt toch onze Vader, van ouds af is Uw Naam. Waarom doet Gij ons van Uw wegen dwalen, waarom verstokt Gij ons hart dat we U niet horen". Dat is niet God de schuld geven. Dat zeg je niet tegen die ondeugende jongen of meid. Daar mag je gerust tegen zeggen: "Wee onzer, waar wij dat Woord van God verachten en verwerpen, want daar zullen we geen zegen op oogsten". Maar in het verborgene, omdat we die kerk geloven.

Omdat wij - en je mag zeggen wat je wilt: "Dat vind ik maar dolerend", dat kan me niet schelen hoe je dat vindt - naar die Naam genoemd zijn. Naar de NAAM. Ik heb het wel meer dan eens gezegd: "Kind, je bent naar de Naam genoemd. En die Naam is over jou

CATECHISMUS ZONDAG 21 VRAAG 54

uitgeroepen hoor. Je kunt doen en laten wat je wilt. je kunt tegen de muur, door de muur, je kunt vloeken, je kunt tekeer gaan, maar je bent naar de Naam genoemd, ten dode of ten leven. Maar je bent naar de Naam genoemd".

Dan kijken de mensen je soms aan, als je dat privé, persoonlijk, zo in alle kalmte mag zeggen. Ze worden huiverig, ze denken aan een vloekspraak. Maar dat is de bedoeling niet. De bedoeling is: Zo wil God met geen volken handelen. Dat is in het Nieuwe Testament gekomen. Dat God die heidenen die God niet kenden, die vreemdelingen van de verbonden en van de beloften en van de woorden, dat God ze erbij getrokken heeft. "De middelmuur des afscheidsels gebroken hebbende", heeft Hij tot één willen vergaderen. En dat is nu juist die ontzettende ernst.

Ik voel hoe dat dat ook in het leven, in de ziel van kinderen, van de jeugd van de gemeente, hoe dat een worsteling is. Hoe ze soms dingen zeggen om andere dingen te verbergen. Want daar gaat het om. En dan kun je natuurlijk wel zeggen: "Ja, maar jullie denken" Wij denken niets.

'Maar dit is het Goddelijk getuigenis,
wat eeuwig zeker is,
en slechten wijsheid leert.'

Ik geloof een kerk!

En daarom, omdat ik die kerk geloof, kan ik er niet tevreden mee zijn - ik mag niet overbezorgd zijn, ik mag niet waanzinnig worden, ik mag er eigenlijk ook niet overspannen van worden. Van al die dingetjes en dingen die er zijn, hoe ernstig dan ook. Dat weet ik wel, dat heb ik in het begin gezegd. Maar daarom kan een kerk als het ware, een kerklid dat gelooft in de kerk, kan eigenlijk daarom niet loslaten. Al moet hij hier op aarde soms loslaten, dan laat hij nog niet los. Want dan is het : "Heere Heere, U hebt toch toegezegd: Ik zal uw God zijn en uws zaads God". En dan kun je soms met een glimlach de zaak aankijken hoor. Niet uit onverschilligheid. Maar dat je voelt of dat vader of moeder, grootvader of grootmoeder nu er erg bij zijn of minder goed bij zijn, of dat ze het met een boos gezicht of met een glimlach zeggen, het doet niets terzake. Want het Woord vervult Zichzelf.

Ik heb weleens gezegd: Dat is huiveringwekkend hoor. Denkt er om, want daar kun je ook wel eens voor in de hoek kruipen en zeggen: "O God, verdoem ons niet! Wees ons genadig met onze kinderen!" Want je voelt, jij kan wel wat brabbelen en wat zeggen, maar dát is het niet. Het gaat om het Woord wat je zegt.

Als David zegt: "Mijn zoon, zo gij God vreest", of zoals je dat in de Schrift tegen komt, "het zal je welgaan. Zo niet, het gaat ons kwalijk". Dat is niet een mensenwoord, dat is Gods Woord. En dan kun je wel eens in de hoek kruipen als je ziet dat dat door gaat. Dat is als een groot wiel. Dat kan langzaam gaan of hard, het gaat onherroepelijk door.

'Wel horen we stem op stem weerklinken,
we redden het zonder Hem.

Maar die het zeggen, zinken.'

Dat hoef ik niet te doen. Daar sta ik niet bij te lachen van hè, hè, dat is er weer een die in puin gaat. Dat is er weer een die zijn trekken thuis krijgt. Helemaal niet! Maar het brengt dit mee: 'Wie zal die hoogste Majesteit,

dan niet met eerbied prijzen?'

Want God laat niet met Zich spotten. Gods Woord houdt stand in eeuwigheid, dat

CATECHISMUS ZONDAG 21 VRAAG 54

vervult Zichzelf.

Dan kun je zeggen: "Ja maar als je dan kijkt naar die anderen kerken? Nu, daar heb je zoveel dit en zoveel dat. En nu ja, alles gaat maar gewoon door. 's Middags zit er haast geen kip meer in de kerk, en dit en dat. De meesten die doen ook zus of zo". Dat kan best waar zijn, maar daar heb ik ook niets mee te maken. Hoe die mensen dat verwerken, daar heb ik ook niets mee te maken. Ik zeg dan in het geloof: Dat kan hier niet! Hier kom je er achter op de een of andere manier. Je komt er achter, achter die klem die er zit.

Dat vaders en moeders geloven, één heilige, algemene, christelijke kerk, van de Vader verkoren, door de Zoon verlost, door de Heilige Geest toegebracht. Zolang dat geloofd wordt, dan zit je aan de ene kant hier goed. Dan zou ik nog maar niet weg gaan. Maar aan de andere kant zit je hier ook wel een beetje beklemd, als je je eigen weg wil gaan. Want je kunt het zo niet keren of draaien, welke kant je ook uitkijkt, overal stuit je op dat Woord. Niet op een gevangenis hoor, op dat Woord.

"Hoor o dochter en zie, en neig uw oor, buig u voor Hem neder. Zo zal de Koning lust hebben aan uw schoonheid". Dat Woord.

Je kunt het af willen schudden, je kunt een totaal verkeerd leven gaan leiden, maar ik garandeer je, waar je ook bent, telkens kijkt dat Woord om de hoek van jouw hart, van dat kamertje, en zegt: Mijn zoon, wees gewaarschuwd. Mijn dochter, vergeet de leer, hoe gebrekkig dat moedertje van jou ook was misschien, om het te zeggen. Al klaagt ze zichzelf aan: Ik heb niet genoeg, ik heb dit verkeerd, ik heb dat verkeerd gedaan, maar ik zeg je als dienaar van het Woord: Vergeet die leer van dat moedertje niet hoor. Vergeet het niet. Die stem komt in het hart.

Dat is toch een toestand jongens en meisjes? Eigenlijk ben je voorgoed getekend.

Er zei eens iemand: Dat is nu jullie indoctrinatie, weet je wel wat een macht je uitoefent? Dat is wat.

Dat kun je draaien of keren, daar val ik ook buiten. Dit is het Woord van de eeuwigblijvende God. Daarbij moet ik zeggen, (o ja, dat wilde ik ook nog even zeggen) Nu kun je ook niet meer onbekommerd de wereld dienen. Je zegt het wel: Dit hoeft niet meer van mij, dat hoeft niet meer, en dat zie ik zo niet. Maar ik verzeker je, je raakt het niet kwijt. Probeer het eens? Of dat je daar nu echt je geluk en je vrede in kan vinden? In dat leven buiten God, in de zonde. Of dat je nu echt gelukkig wordt. Ik denk dat je een gespleten mens blijft. "In de kerk voel ik me niet thuis". Maar waar voel je je dan wel thuis? Waar wel?

Zou je in de disco voor eeuwig gelukkig kunnen zijn? Of weet ik wat! Het mag vroom ook wat mij betreft, als het maar buiten Christus is. Dat wil de duivel. Waar voel je je dan thuis? Er zit een weerhaak in ons hart, en die kunnen we niet meer ongedaan maken. Dat denk ik, dat geloof ik. Want ik geloof in een kerk. Ik geloof niet alleen bekeerde mensen.

Dat voelde ik toen ik hier kwam: "Heere, wat zal het nu worden? Het zal of een groepje zwarte mensen worden met hele ernstige gezichten. Die ontzettend goed weten wat allemaal niet mag. Of we worden een gemeente met gewone mensen. Met grijze jasjes en blauwe jasjes, en noem maar op". En dat wilde ik eigenlijk wel graag, gewone mensen.

Maar als dan het Woord komt bij ons gewone mensen, tja, wil je wel geloven, vlees en

CATECHISMUS ZONDAG 21 VRAAG 54

bloed heeft soms gewoon vleselijk meelij. Dat ik wel eens denk: Stakker van een kind. Een goede communist die kan vol vuur voor zijn idealen strijden. En dan zeg ik: "Joh, je bent een kerel". Dat vind ik van wel.

Een goede atheïst - vergeef me de woorden hoor, tussen aanhalingstekens - die te vuur en te zwaard probeert duidelijk te maken dat er geen God bestaat, dan zeg ik: "Nou joh, je doet je best, je meent het werkelijk, geloof ik".

Dan komt er wel eens een vleselijk meelij in mijn hart - vleselijk hoor - als ik naar een van onze kinderen kijk in de gemeente, dan denk ik: Stakker, dat kun jij nu niet. Dat kan niet meer. Je kunt alleen nog maar een christen worden, voor de rest kun je niets meer worden. Want dat lukt niet, je wordt geen goede. En ik vind, een goede moet je hebben. Een goede atheïst of communist, of socialist, of weet ik wat. Maar niet dat akelige gedoe van Nu ja dat is net als met de prediking, dat wat ook onze bedenkingen zijn, we buigen radicaal en zeggen: "Heere, Uw Woord is de waarheid alleen, of niet!"

Die ontwikkelde kinderen dan, die zoveel horen en zoveel leren, die veel meer weten dan wij of ik. En nu ben je ergens En dan vleselijk denk je: Wat heb je het dan toch moeilijk. Je wilt jezelf overal graag instorten, en eigenlijk kan het niet meer. Je kunt het niet zo als die ander dat doet.

Ja, ik geloof een kerk, een christelijke kerk. En ik zeg er bij - en dat zeg ik zo vaak, maar dat geloven wij niet, en dat is erg genoeg, maar ik weet dat het zo is, beste kinderen: Je kunt overhoop halen wat je wilt, je kan denken dit en dat en zus en zo. Dit mag van mij wel, en dat kan wel, en zus kan wel. En dat geldt voor oudere mensen net zo goed.

Maar dit weet ik, en dat heeft mij sterk bepaald ook, dat je zegt: "O, wat is God goed". Wij, die Zijn heilig Woord en Zijn heilige onderwijzing, Zijn heilige Wetten zo naast ons afschuiven. En de Heere bedoelt alleen maar het goede. Vind je het zo leuk als je vrouw of man het met een ander houdt? Met je vrije opvattingen, vind je het zo leuk?

Vind je het wegraken van alle taboes echt zo leuk? Vind je dat echt zo gelukkig? Of zeg je: "Ja, nu ja, ik ben niet zo bekrompen, maar nee, dat zou ik toch niet willen". Daar heb je het al, dat zou je niet willen. "Ik zou niet de ganse dag daar of daar willen zitten". Daar heb je het al.

Kijk, en dat moet je ook weten, die kerk is niet een gevangenis. De kerk is niet een soort harnas. Hoe meer de Heilige Geest werkt in de kerk, hoe meer er openbaar komt van die Heilige Geest, hoe gewoner wordt het leven. Hoe gewoner, echt waar. De kerk is niet iets, in die zin, onnatuurlijks. Een concentratiekamp. Welnee!

Ik weet wel, wij luisteren daar niet naar. Zo diep gevallen zijn wij, ben ik, dat weet ik wel. Maar ik zeg dat alleen maar daarom, wij zullen ook niet tegen God kunnen zeggen van: "Ik had geen zin in zo'n gevangenis, ik had geen zin om dit, want dan heb je helemaal geen leven meer".

Nu, dan moet je daarop eens letten, ik wil toch dat we het nog eens horen. Noem je dat dan een leven, wat het leven is van de mens buiten God? Is dat een leven? Vind je dat dan mooi? Of is het leven uit dat Woord, dat kerk-woord, is dat eigenlijk het meest natuurlijke. Het meest gewone. Waar de zaken op een rijtje komen te staan. Waar de Heilige Geest de hartstocht niet wegneemt bijvoorbeeld, maar reguleert. Nu, wat heb je daar op tegen?

Ik weet wel, wij willen dat. We zeggen: "Ja natuurlijk, dat vind ik wel goed". Maar in feite, waar zetten we ons dan zo tegen af? Waarom zijn we dan zo verlegen? Waarom

CATECHISMUS ZONDAG 21 VRAAG 54

schamen we ons dan zo? Waarom zeggen we niet, jongelui: "Je kunt een grote mond hebben, maar kijk uit, want ik blijf over hoor". Jij? Ja, wat er ook gebeurt. De Heere heeft het mij beloofd, dat de zachtmoedigen de aarde erfelijk zullen bezitten. En dat ik God mag zien, eenmaal.

Waarom doen we net of we eigenlijk van die benauwde zielige mensen zijn, die nergens iets durven te zeggen, of kunnen zeggen. Want we zijn toch eigenlijk maar stom bezig. Waarom? Wat geloof je van die heilige, algemene, christelijke kerk? Is het dan niet gek dat als jij nu zou denken van : Ik vind het maar een stom gedoe, en weet ik wat je nog veel meer, en ergere dingen gedacht hebt, jonge mensen of grote mensen, vind je het dan niet op zich een wonder, te gek om waar te zijn, dat je hier zit. Dat je nog hier zit?! Waarom zet je vandaag de bloemetjes niet op een andere manier buiten? Waarom doe je dat niet? "Nu, dan gaat me vader janken, en me moeder". Is dat het echt?

Ik geloof! Daarom is de kerk zaak van het geloof. Maar daarom kan de gelovige niet terug kruipen op een stelling van: Hij, en hij, en hij, en ik, en de rest....? Dat kan niet.

"Al 't aardrijk smeeke' U neergebogen". Het geloof gelooft dat God bezig is. Bezig is om toe te brengen tot de gemeente die zalig worden zal. Daarom vind ik het nu zo leuk - dat is het goede woord niet, pardon - maar we eindigen met: Een levend lidmaat. Maar we beginnen met de kerk. Met Gods kerk. Die we geloven, maar die ook voor de dag komt. Vandaag, over de hele wereld. Van Rusland tot China, tot Nederland en Engeland, tot Amerika, overal. Ik geloof het!

Ik ben er niet bij geweest wat er vandaag in China gebeurd is, maar ik geloof het. Ik ben er niet bij geweest, ik kan de kerk niet bevatten, niet zien. Ik kan alles niet in mijn bevassing opnemen, dat bestaat niet. Ik zie maar een heel klein stukje. Maar al ziet dat stukje er ook niet altijd even fris en mooi uit, ik geloof een, in Christus Jezus, heilige kerk. Die door de Vader verkoren is.

Nu, wij komen er niet helemaal uit, maar laten we bij leven en welzijn nog eens verder daar op letten. Ik hoop dat de Heilige Geest ons aangordt, ons het bewustzijn geeft, dat Hij het geloof in onze harten werkt en de blijdschap over het wonder van de kerk. En dat ik ook nog een plekje mag hebben in die kerk.

AMEN